

РАЛИЦА ГЕНЧЕВА

ОБРАТ В СЮЖЕТА

 ciela

ОТЗИВИ ОТ ЧИТАТЕЛИ

Малко са романите, които са ме грабнали толкова силно още с първия ред. Още по-малко българските. Всяка глава от „Обрат в сюжета“ оставя читателя в мисли и нетърпение за следващата хапка от тази толкова динамична, вълнуваща и заплетена история. Героите са... истински. Такива, които можеш да срещнеш на улицата; които можеш да припознаеш дори в най-близките си хора. Именно те, с цялата харизма, която им е дала Рали, правят историята още по-завладяваща, а преживяването, което е „Обрат в сюжета“ – едно истинско пътешествие из душата, чувствата и емоциите на човешкото съществуване.

Лора Величкова, @castleofsunlight

Удоволствие е да потъваш в дълбокия, нежен и чувствителен свят на героите на Рали. Те не са просто образи, а вселени, раними и ефирни. Привилегия е да четем този роман от първата дума.

Стефани Стефанова

Всички сме свикнали с красивия и емоционален свят от лириката на Рали, но тук този свят е още по-ярък заради динамиката в сюжета и пълнокръвните герои. Но има нещо общо между поезията и проза-

та ѝ – носят душа и смисъл – може би защото самата тя е точно това – душа и смисъл!

Мария Каблешкова

Грабва те от първите редове и не можеш да я оставиш, докато не разбереш финала! На два пъти бях убедена как ще се развие и кой е виновникът, но... именно обратът в сюжета ме изненада.

Йорданка Петкова-Радоева

Романът е динамичен, изненадващ и толкова вълнуващ, пълен с обрати и не би оставил никого равнодушен, няма начин да не си съпричастен с героите. Истинско съкровище! С тази книга Ралица ни се разкри по нов начин.

Нина Райкова

Книга, от която очаквам неочакван край. Докато я чета, постоянно си мисля за възможни сценарии кой как е замесен в историята. Определено си чакам главите от книгата в *Patreon* всяка седмица и ги чета с удоволствие.

Полина Борисова

Много интересно написана история. Очаквам всяка следваща глава с нетърпение и обратът така интересно се сменя, че не мога да предположа какво следва. Има вмъкнати доста силни моменти за взаимоотношенията между хората, които ме карат доста да се замисля.

Филиз Мехмед

Завладяваща история! Започва доста интригуващо и загадъчно. Държи под напрежение и напълно отговаря на заглавието си, наистина е един цялостен „Обрат в сюжета“!

Михаела Бозаджийна

Когато четеш Рали, просто знаеш, че е тя, независимо от жанра, и този роман го доказва за пореден път! Грабва те от началото, завърта те и те отвежда на приключение, което само Рали е способна да сътвори!

Деница

ПЛЕЙЛИСТ:

- Supergirl – *Reamonn* (страница 8)
I See Red, *Everybody Loves an Outlaw* (страница 13)
Arcade, *Duncan Laurence* (страница 16)
Смон (live), *Ostava* (страница 25)
Едно птиче ми каза, *НИСКА* (страница 35)
Wildest Moments, *Jessie Ware* (страница 47)
Why, *Annie Lennox* (страница 61)
Unstoppable, *Sia* (страница 66)
Happier Than Ever (edit), *Billie Eilish* (страница 80)
Всичко се връща, *Руши* (страница 84)
Never Enough, *Kelly Clarkson* (страница 95)
Another Love, *Tom Odell* (страница 113)
A Change Is Gonna Come, *Brian Owens, Thomas Owens*
(страница 117)
Heat Waves, *Glass Animals* (страница 156)
Alive, *Sia* (страница 167)
Океан, *Ostava* (страница 174)
This World, *Selah Sue* (страница 225)
Can I Be Him (acoustic live version), *James Arthur*
(страница 231)
Sign of the Times, *Harry Styles* (страница 238)
She Will Be Loved (radio mix), *Maroon 5* (страница 278)
Nobody's Perfect, *Jessie J* (страница 294)
Beautiful Things, *Benson Boone* (страница 299)

Най-важното е колко добре минаваш през огъня.

Чарлс Буковски

Виктория

Усецах как стъпалата ми потъват в глинестата почва. С всяка крачка тя поленваше все повече по марафонките и краката ми натежаваха. Бях излязла да тичам рано и след вчерашния порой може би това не беше толкова добра идея. Чух шум и се обърнах изненадана – обикновено в шест часа сутринта комплексът беше тих и безлюден, – богатшите в съседните къщи още спяха, повечето нямаха и намерение да стават скоро, тъй като животът им не включваше стандартното за обикновените данъкоплатци работно време от девет до шест.

Не видях никого. Не се обърнах втори път. В такива ситуации просто започвам да тичам по-бързо и се моля да стигна навреме до входната врата. Наричат го „тичане за здраве“, но ако си била преследвана в

пет часа сутринта от кварталния психопат, който почти те е докопал, преди да стигнеш до вратата си и да я заключиш отвътре, знаеш, че понякога тичането е въпрос на живот и смърт. И че това да си здрав, някак си изгубва смисъл при липсата на жизнени показатели. Може би изнасилвачите и убийците се възбуждат от мисълта, че можеш да им избягаш. *Не се превръщай в лесна плячка*, се пееше в една песен. И въпреки това продължавах всеки ден да тичам сама из комплекса от няколкостотин къщи, населен от хора със съмнителни доходи, в квартала, в който преди година убиха човек в дома му. Още помня гумите на брокера, че това е едно от най-безопасните места за живеене – децата играят безгрижно по улиците, хората не се заключват, един лев не са откраднали на никого от съседите. Има денонощна охрана с военен режим.

Убиха не кого да е, а успешен бизнесмен. Това отчасти ме успокоява – не съм толкова успешна, че някой да иска да ме убие. Няма никакъв шанс да открият трупа ми и при разследването да кажат: „Става въпрос за пари“. Но пък може да става въпрос за друго – често съм се чудила дали хората извършват престъпления заради мотива, или просто има хора, които си търсят мотив, за да извършват престъпления.

Разбира се, в онзи момент не разсъждавах върху тези неща. Спринтирах до двора ни, след това извадих ключа от тайния джоб в клина ми. Хората, които тичат, знаят, че им трябва лекота. Когато тичаш на повече от десет-петнайсет километра, всяко нещо ти тежи – махаш дори ключа от ключодържателя.

При тичане на още по-дълги разстояния, като мара-тони, собственото ти тяло започва да ти тежи неимоверно много. Затова има пунктове, където дават вода и храна – няма да видите маратонец да мъкне шише с вода или храна в продължение на четиресет и два километра. При тичането лекотата е безценна. И така, въоръжена само с един малък ключ, го мушнах бързо в ключалката, завъртях го облекчено и влязох в къщата, заключвайки отвътре.

Не успях да си отгъхна за повече от няколко секунди, защото нещо липсваше. Не ме беше страх от крадци. Бях минималист и освен дивана или масата нямаше нищо, което някой да иска да отмъкне. Не държах вкъщи пари, нито скъпи вещи и бижута. Но имах нещо по-ценно от всичко и то беше кучето ми, което всеки ден тичаше като бясно, за да ме посрещне на вратата. Колкото и дълбоко да беше заспал Амиго, щом ме чуеше да се прибирам, се втурваше рязко и шумно да оближе всяка част от мен, до която се докопа. Този път обаче липсваше обичайното посрещане – прекрачих прага и нито чух, нито видях жизнерадостния си приятел. Усетих как сърдечният ми ритъм отново се учестява.

Телефонът ми звънна – беше съседът от долната къща. С лекия си и привидно безгрижен тон ми съобщи, че кучето ми отново е избягало и е в неговия двор. Сега вече си отгъгнах наистина. Прибрах Амиго и изпих кафето си на спокойствие, като разсъждавах относно таланта си да се филмирам при най-малкия повод за паника.

Тогава все още не знаех, че съм имала много повече от една причина да се притеснявам...

- 2 -

Румен

Когато казах на брокера, че искам да наема къща тук, той остана изненадан – от всички петстотин къщи нямаше нито една наета, всички бяха купени. Изнесе ми подробна лекция как цените варират от хиляда и осемстотин до две хиляди евро на квадрат, как това е изключително изгодна цена за къща с огромен двор, и то на хиляда метра надморска височина с гарантирано чист въздух. Сравни цените с тези в София и подчерта как за такава сума не можеш да си купиш и двустаен апартамент в хубав квартал. Направи разбор на разходите по кредита – първоначална и последващи вноски, за да ми обясни, че е лудост да давам шест хиляди лева на месец, за да живея под наем, след като мога да изплатя къщата с кредит за около две хиляди – две хиляди и петстотин лева на месечни вноски, след което да я продам или да живея в нея. Това, което той не знаеше, бе, че всъщност още сега можех да си позволя да платя за цялата къща в брой. Но целта ми беше друга – парите нямаха значение, нито исках да оставам да живея тук или да купувам с инвестиционна цел. Имах друга работа за

- 11 -

вършени. Трябваше да си отмъстя. А след това да си тръгна, без да оставям никакви следи.

Тази сутрин я видях да тича – гледах я през прозореца. Изтича до върха на хълма, после започна да се катери и да прескача натрупаните строителни материали, които пречеха на гледката ѝ. Очевидно голяма част от комплекса все още не беше завършена и сега застрояваха западния склон на хълма. Човек все още можеше да стигне до най-високата точка, заобикаляйки основите на бъдещите къщи. Когато се справи с тях, Виктория се изправи на ръба на пропастта и се загледа. Знаех какво е пред погледа ѝ, само един цвят – зелено. Остана там неподвижна. Виждах единствено гърба ѝ и можех да предположа какво прави. Червената ѝ коса закриваше раменете и задната част на късия спортен потник и стигаше почти до кръста. Беше облечена в светлорозов екип от къси панталонки и горнище с тънки презрамки. Според мен черно би ѝ подходило много повече. Изглеждаше някак невинна с този детински цвят, а може би криеше истинската си същност зад него. Беше август и тайничко се зарадвах, че е в това облекло, а не в зимни дрехи, под които извивките на фигурата ѝ се губеха. Доколкото я познавах, стоеше със затворени очи и вдишваше дълбоко. Навярно вярваше в тези глупости – заземяване, черпене на енергия от природата и прочее. Беше толкова дребничка и изглеждаше беззащитна. Тя самата се мислеше за такава. Но аз знаех колко е жилава. Никога не е вярвала в силата си, но аз не я подценявах. Всеки, който я познаваше,

не смееше да я подценява. В това малко тяло имаше огън, достатъчен да подпали целия ти свят.

Усетих такава възбуда и вълнение, че реших веднага да действам. Адреналинът бе взел контрол над съзнанието ми. Неслучайно бях наел последната къща на хълма – тази, пред която тя се спираше всяка сутрин. Затичах се надолу по стълбите, отворих входната врата и пантите изскърцаха шумно. Виктория се обърна и преди очите ѝ да ме намерят, вече бях затворил вратата отвътре и се облегнах на хладното гърво задъхан. Бях на път да направя голяма глупост. Всичко трябваше да бъде обмислено. Не можех да си позволя грешки. Не можех отново да постъпя така, в бъдеще трябваше да се контролирам.

Да следвам плана си. Да действам бавно. Какво ли щеше да стане, ако се беше обърнала и аз стоях там, на вратата? Дали щеше да ме познае?

Дали вярваше и в духове?